

חוקן ע"י כולל עיין הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים • מיקוד 91430

טל/פקס 6515004 (אחה"צ) daf@dafyomi.co.il

חולין דף עח.

מה הן י"ב האופנים¹ של שוחט אותו ואת בנו המוזכרים במשנתנו, ומה דינם?

דין הראשון ²	דין השני ³		
אינו לוקה, וכשר	לוקה, וכשר	א.	שניהם חולין בחוץ
חייב כרת, לוקה משום שחוטי חוץ, ופסול	לוקה, ופסול ⁴	ב.	שניהם קדשים בחוץ
אינו לוקה ⁵ , ופסול	לוקה, ופסול	ג.	שניהם חולין בפנים
אינו לוקה, וכשר	לוקה, ופסול ⁶	ד.	שניהם קדשים בפנים
אינו לוקה, וכשר	לוקה, ופסול	ה.	חולין וקדשים בחוץ ⁷
חייב כרת, לוקה משום שחוטי חוץ, ופסול	לוקה, וכשר	ו.	קדשים וחולין בחוץ
אינו לוקה, ופסול	לוקה, ופסול	ז.	חולין וקדשים בפנים
אינו לוקה, וכשר	לוקה, ופסול	ח.	קדשים וחולין בפנים
אינו לוקה, וכשר	לוקה, ופסול	ט.	חולין בחוץ ובפנים
חייב כרת, לוקה משום שחוטי חוץ, ופסול	לוקה, ופסול	י.	קדשים בחוץ ובפנים
אינו לוקה, ופסול	לוקה, וכשר	יא.	חולין בפנים ובחוץ
אינו לוקה, וכשר	לוקה, ופסול	יב.	קדשים בפנים ובחוץ

¹ יש לשים לב לחלוקה דלהלן לגי' בבות, דבבבא הראשונה יש ד' מקרים ומיירי ששני הבהמות הם אותו דבר, ובבא השניה שני הבהמות אינם אותו דבר, ובבא השלישית שוב הם אותו דבר רק שהשחיטה באחד מהם נעשית בחוץ ובאחד מהם בפנים. עוד יש לשים לב, בדין הבהמה הראשונה שהוא שוה במקרה הראשון ובחמישי ובתשיעי, וכן שוה בשני השישי והעשירי, וכן בשלישי השביעי והי"א, וכן ברביעי בשמיני ובי"ב, וזה נותן עוד הסבר לסדר המקרים שבמשנה.

² בראשון לעולם אינו לוקה עליו משום אותו ואת בנו, כיון שבשעה ששחטו לא היה עדיין שום פסול, וכל המלקות שיזכרו כאן להלן הם משום שחוטי חוץ.

³ כל דין המלקות בזה השני, הם משום איסור אותו ואת בנו.

⁴ אולם אינו חייב כרת ואינו לוקה משום שחוטי חוץ, כיון שאינו ראוי עתה לבפנים אחר ששחט את אמו כבר באותו יום.

⁵ והטעם, דחולין בעזרה הוא לאו הבא מכלל עשה, ולכך אין לוקין עלו ואינו חייב בזה כרת, אולם כיון שנשחטה בפנים היא פסולה.

⁶ ופסול משום איסור מחוסר זמן, דכיון שאינו ראוי היום לשחיטה בגלל איסור אותו ואת בנו, לקדשים הוא נפסל משום מחוסר זמן.

⁷ כל הנזכרים כאן, הראשון שנזכר הוא הראשון שנשחט, והשני שנזכר הוא זה שנשחט שני.

חוקן ע"י כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים • מיקוד 91430

טל/פקס 6515004 (אחה"צ) daf@dafyomi.co.il

חולין דף עח:

לתנאים דלהלן, מהיכן ידעינן לחלק באותו ואת בנו, ובמה נוהג אותו ואת בנו ובמה לא?

מהיכן ידעינן לחלק ¹	במה נוהג אות ואת בנו	
מדכתיב "אותו"	דוקא באם עם בנה ³	לרבנן (דס"ל כר' אושעיא ²)
מדלא כתיב בהם "יחדיו"	גם באב עם בנו - מרביס ליה מ"אותו"	לחנניה (דס"ל ר' יונתן)

¹ הפסוק אומר "שור או שה אותו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד", ואפשר להבין שאינו מחויב עד שישחוט ביום אחד לשור ובנו ולשה ובנו, ודחתה הגמ' דילפינן מ"בנו" - דמשמע אחד, שלא צריך לשחוט דוקא את ארבעתם ביום אחד, ושאלה הגמ' דאכתי אולי צריך שישחוט שלשה: שור שה ובן של אחד מהם, ולמדה הגמ' לחלק שסגי בשנים כדלהלן.

² בעלמא נחלקו ר' יאשיה ור' יוחנן האם בשני דברים שמנתה התורה ולא פירשה בהם יחדיו, צריך פסוק מפורש לחלק ולומר שכל אחד נידון בפני עצמו, או לא צריך, לר' יאשיה צריך ולר' יונתן לא צריך.

³ למסקנא עיקר הלימוד הוא, שדוקא במי שהבן כרוך אחריו נוהג אותו ואת בנו - דהיינו האם, יצא האב שאין בנו כרוך אחריו.